

γελοκλαίνισμαν τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελοκλαινίζω.

Ὁ μετὰ κλαυθμοῦ ἀνάμεικτος γέλως, κλαυσίγελως. Συνών. γελόκλαμα, κλαψόγελο.

γελοκλαίω Ἴων. (Σμύρν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Π.Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 63 Θεοτόκ., Καραβέλ., 143 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ρ. γελῶ καὶ κλαίω.

Γελῶ καὶ κλαίω συγχρόνως ἐνθ' ἄν. : Ἀπὸ τοὺς χίλιους ἄνθρωπους σαματᾶδες, ποὺ πηγαινοέρχονται καὶ στριφογυρίζουν καὶ τριζομανοῦν καὶ γελοκλαίνε Π.Βλαστ., ἐνθ' ἄν. ὁ γέρος ἐβάλθηκε νὰ γελοκλαίη Κ.Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. || Φρ. Ὁ Μάρτης γελοκλαίει (διότι ἔχει ἐναλλασσόμενον καιρὸν, καλὸν καὶ ἀσχημον) Κέρκ. Διὰ τὴν σημ. πβ. "Ομ. Ζ 484 «δακρυδὲν γέλασασα». Συνών. κλαψογελῶ.

γελόκλαμα τό, ἀμάρτ. γελόκλαμαν Κύπρ. — Δ.Λιπέρτ., Τζιουρ. τραοῦδ., 17 γελόκλαμα Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελοκλαίω.

Κλαυσίγελως ἐνθ' ἄν. : Κάμνει πὼς γελᾷ, ἀμ-μὰ τὰ γέλια του ἔγ' γελόκλαμαν Κύπρ. || Ποίημ.

Τζιουρά, τοῦτα ποὺ κάμνεις, ἐν ἔν' πράματα

ὥς πόσον πκίον γελόκλαμαν μαζίσ-σου!

Δ.Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἐν λ. γελοκλαίνισμαν.

γελοκόπι τό, Κέρκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Κίτ. Μάν.) — Κ.Θεοτόκ., Καραβέλ., 87.

Ἐκ τοῦ ρ. γελοκοπῶ.

Ὁ συνεχὴς γέλως ἐνθ' ἄν. : Ἐπέρνου ὄξου ἀπὸ τὸ σπίτι τους κ' ἔβγαине τὸ γελοκόπι τους, ποὺ ἔλεες τί ἐγίνοντα Κίτ. Μάν. Ἐξέσπασε 'ς ἓνα δυνατὸ γελοκόπι Κ.Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν.

γελοκοπῶ Λεξ. Λάουνδ. γελοκοπάου Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) γελοκοποῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κοπῶ.

Γελῶ συνεχῶς ἐνθ' ἄν. : Ἐγελοκοποῦσα 'ς τὴ ρούγα τὸ βράδυ οἱ κοπέλες καὶ δὲν ἐδόρου νὰ κάτσου 'ς τὸ σπίτι ἐβγήκα κ' ἐγὼ ὄξου Κίτ. Μάν. Κάθεται ὄξω 'ς τὴν αὐλὴ καὶ γελοκοπάει μὲ τοὺς στρατολάτες Γαργαλ.

γέλος ὁ, Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἶν. Τραπ.) γέλος τό, Πόντ. (Ἄμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Πληθ. οὐδ. γέλ'τα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γελάντας Πόντ. (Ἄμισ. Ἰνέπ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γέλως. Διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ γένους εἰς τὸν τύπ. γέλος τό, ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 52.

1) Ὁ γέλως, τὸ νὰ γελᾷ τις ἐνθ' ἄν. : Ὁ δέσκαλον ἄς σὸ γέλος ἀπόκρισιν νὰ ἐδίν'νεν κ' ἐπόρεσεν (ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τὰ γέλια δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν) Κερασ. Σάντ. Χαλδ. Τὸ γέλος ἀτ' πᾶ' ἄνοστον ἐν' (πᾶ' = πάλιν) Σάντ. Χαλδ. Κρύον κι ἄχαρον γέλος Τραπ. || Φρ. Ἐξεραχῶθε ἄς σὰ γέλ'τα Τραπ. (Συνών. φρ. ξεράθηκε 'ς τὰ γέλια). Ἐρθεν τὸ γέλος 'ς σὸν πρόσωπον ἀτ' (ἐπὶ ἀνθρώπου σκυθρωποῦ, ὅστις σπανίως γελᾷ) Κερασ. Κοτύωρ. Ἐκορδυλάγαν τ' ἰντέρᾱ μ' ἄς σὰ γέλ'τα (ἔστριψαν τὰ ἔντερά μου ἀπὸ τὰ γέλια) ἐπὶ ὑπερβολικοῦ γέλωτος) Τραπ. Χαλδ. Ἡ πορδὴ ἔσπασεν ἄς σὸ γέλος (ἐπὶ ἀναιδοῦς καὶ ἀναισχύντου γέλωτος) Κερασ. || Παροιμ. Τὸ πολλὰ ὁ γέλος ἔθει καὶ κλαίην (τὸ πολὺ γέλιο ἔχει καὶ κλάψιμον) ἐπὶ λύπης κατόπιν γέλωτος) Τραπ. || Ἄσμ.

Ἀνοιξὴ φέρει τὴν Λαμπρὴν καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη,

ἄνοιξὴ φέρει τὴν ζωὴν, τὴν χαρὰν καὶ τὸ γέλος.

Πάντα νὰ ἔτον ἄνοιξὴ, πάντα καλοκαιρία

Σταυρ. Συνών. γέλιο 1. 2) Μετων., ἄνθρωπος ἄξιος γέλωτος καὶ ἐμπαιγμοῦ ἐνθ' ἄν. : Ἐγένουζ'νε γέλος 'ς σὴ γειτονίαν Χαλδ. Ἐέντον γέλος 'ς σὸν κόσμον Ἰμερ. Γέλος καὶ μασχαρεία νὰ γίνεται (μασχαρεία = ἀστειότης) Κερασ. Γέλος εὐτάγω σε (θὰ σὲ κάμω περίγελον) Τραπ. Συνών. γέλιο 2.

γελούδικος ἐπίθ. Ζάκ. (Βολύμ. Κερ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γελούδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

1) Ὁ γελῶν, ὁ εὐθυμος Βολύμ. 2) Ὁ περιγελῶν τοὺς ἄλλους αὐτόθ. 3) Ὁ ἀστεῖος, ὁ ἄξιος γέλωτος Κερ. : βορεῖ νὰ εἶναι καὶ γελούδικο ὅ,τι ποῦμε.

γελοῦσα ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ.Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κέξ.

1) Γυνὴ εὐπροσήγορος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) 2) Ὡς οὐς., ἡ πορδὴ, ὡς προκαλοῦσα τὸν γέλωτα Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

γελούσης ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ θηλ. ἐπίθ. γελοῦσα. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 197.

Ὁ προκαλὼν τὸν γέλωτα: Φρ. Εἶναι γελούσης, εἶναι καὶ φαρμακούσης (διὰ τὴν πορδὴν, ἥτις προκαλεῖ τὸν γέλωτα, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ τιμωρίαν εἰς τὸ περδόμενον ἄτομον).

γελούσιος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γελούσης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Γελοῖος, ὁ ἰδ.

γελοχαχαρίδα ἡ, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γελοχάχαρο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδα.

1) Ὁ θορυβώδης γέλως : Εἰδὰ 'ναι πάλι ἡ γελοχαχαρίδα σου; 2) Μετων., νεᾶνις διαρκῶς γελῶσα, στερουμένη σοβαρότητος.

γελοχαχαρίζω Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἔλοχαχ-χαρίτζω Κάρπ.

Ἐκ τῶν ρ. γελῶ καὶ χαχαρίζω.

Γελῶ ὑπερβολικῶς καὶ ἀναισχύντως ἐνθ' ἄν. : Οὐλοῖ 'ς τὸν ξένο βόνο γελοχαχαρίζουνε Κρήτ. Εἰδα γελοχαχαρίζετε; θωρεῖτε κιἀνένα κατουρημένο; αὐτόθ. Τὸν εἶδανε τσαὶ γέλασανε τσαὶ γελοχαχαρίσανε (ἐξ ἐπωδ.) Ἀλικαρνασσ. || Παροιμ. Ἀβράκωτος βρακώθησε τσ' ἔλοχαχ-χάριτζεν (ἐπὶ νεοπλούτου ἐπιδεικνύοντος τὴν χαρὰν του) Κάρπ. Συνών. γελοκακανίζω, χαχανίζω, χαχαρίζω.

γελοχάχαρο τό, ἀμάρτ. γελοχάχαρο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελοχαχαρίζω.

Ὁ ἀναιδὴς γέλως : Ἄσμ.

Καὶ γελᾷ τηνε καὶ βγαίνει, | 'ς τὸ κρεββάτι τζ' ἀνεβαίνει κι ἀποπίσω ἡ κακογρὰ | μὲ τὰ γελοχάχα.

γελόχορτο τό, ἀμάρτ. γελόχορτι Χ.Χρηστοβασ., Διηγ. Θεσσαλ., 26.

